

Det, der er afgørende, er måden. Det, jeg angriber, er det, at vi gang på gang er i en situation, når vi skal ratificere eller på anden måde skal implementere ting, at så skal vi ud i en kamp om, at så skal der fedtes noget på hist og her, og det mener vi ikke er klogt. Men jeg har ikke sagt noget om – jeg sagde endda, jeg var glad for, at vi havde organisationer i dette land, der bed os i haserne og alle vegne. Men jeg sagde også, at det er demokratur, når man begynder at skille ad og give særlige forudsætninger.

Det er lige så slemt, når kommunalbestyrelser mener, at de kan placere ansvaret, de nu engang har fået, ude hos en eller anden gruppe, som ikke nødvendigvis taler for borgerne i almindelighed, men er en interesseorganisation.

Jeg udvider gerne adgangen, og det kan godt være, det er ubehageligt for nogle. Jeg har ikke engang sagt bureaukrati i den her sag, husk lige det. Det, der er det afgørende, er altså, at vi søger for at kombinere de her ting, og at vi bruger førertrøjen til at være med til at påvirke, til at være med til at sætte proces i det, men at vi i lader være med at snøre til og lukke af, før vi dog har nået et resultat sammen med EU så langt som muligt. Lad os bruge alle de kræfter, vi kan.

Hvis vi så synes, det er utilstrækkeligt, eller vi synes, Kommissionen er gået i baglås eller der har siddet en eller anden og har skullet prøve på at ødelægge det her, jamen så kom, så strammer vi til, og så går vi længere, hvis det er nødvendigt, men vi skal forsøge først, og det har noget med holdninger at gøre.

Jeg taler og har kun talt om holdningen til, hvordan man bærer sig ad med det her. Det er det, der er afgørende for mig, og det er nok en forskel, som af og til kommer til udtryk i en lang række andre lignende sager. Vi har et forskelligt syn på, hvordan vi får tingene på plads.

Der er en vilje i befolkningen til indsigt. Der er en vilje i befolkningen til miljøbeskyttelse, som er bredere og bredere for hver dag. Det er heldigt. Men en gang imellem skal vi passe på, at vi ikke sådan løber foran på en måde, så vi kapper nogle af dem af igen. Jeg synes ikke, det er klogt, men det er et spørgsmål om temperament, det er holdning, det er livssyn, tror jeg i virkeligheden.

Svend Aage Fauverholdt (DF):

I min ordførertale startede jeg med at sige, at i Dansk Folkeparti synes vi, at alle ti partier her i Folketinget vil arbejde for en god miljøpolitik.

Men så hører man miljøministerens svar til os. Han nævner nogle enkelte partier, og så siger han, at de er ekstremt til højre. Det ville være rimeligt lige at få en definition af, hvad der ligger i det svar.

Miljøministeren snakker også til sidst om folkestyret, folkestyret i Danmark. Jamen vi har mange lovforslag på bordet her i Folketinget, og derudaf skal vi så se, hvordan folkestyret arbejder. Der kan godt blandes andre ting ind i det her, for nu ser vi også, at der ligger et forslag om, at nu skal grisene have bad en gang om ugen. Der synes vi nok i Dansk Folkeparti: Skulle vi så ikke også have et lovforslag om, at gamle og svagelige mennesker også skulle berettiges til et bad i hvert fald en gang imellem?

Så vi kan tage mange ting op omkring det her. Hvad er vigtigst for os? Så snart vi skal ind og bruge vand, jamen så snakker vi også om miljø, og derfor synes jeg, at debatten i dag flader ud på en mærkelig måde, hvor vi i hvert fald fra Dansk Folkepartis side gerne vil være med til et godt miljø, men det kan komme så overordnet, at her siger vi fra, fordi vi har nogle muligheder i dag, som vi kan være tjent med.

Søren Kolstrup (EL):

Ja, jeg bliver jo nødt til at sige, at hr. Ebbe Kalnæs og hr. Hans Christian Schmidt har en sjælden evne til at få sand og sød musik ud over ministerens læber såsom, at Kommissionen er en del af problemet og ikke en del af løsningen, så derfor har jeg jo noget at takke de to borgerlige ordførere for.

Men tilbage står, at der var to spørgsmål, som jeg godt ville have ministeren til at reagere på – jeg tror, han var andre steder, da jeg stillede dem: Det ene er det forhold, at der jo er noget, der er undtaget fra loven; det gælder trafik, kemikalier og vand. Når vi nu er ved at lave denne her lov, skal vi så ikke lave det godt og grundigt og sikre os, at vandløbsloven kommer til at gælde? Skal vi ikke også sikre os, at trafikken bliver draget tættere ind i det her?

Og endelig som det sidste: Hvad der bekymrer Enhedslisten meget, er, hvordan vi skal sikre os, at den her lov ikke bliver indskrænket, når vi nu kommer til at opleve, desværre, desværre, formodentlig i den kommende tid, at udliciteringerne fortsætter, at man lægger flere og flere offentlige opgaver ud i et eller andet halvprivat regi, hvor vi risikerer med denne her lovs bemærkninger in mente, at så kommer loven ikke til at gælde for disse halvprivate sel-